

ಆ ಬುಗುರಿಯಾಡುವ ಅವನ ಸುಖವ ಕಂಡು ಅವರು ಸುಮ್ಮನೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅತ್ಯೇ ಅತ್ಯೇ ಎಂದು ಬೀದ್ದು ಬೇಕುವೆಯಲ್ಲಾ ನಾವು ನಾಳೆ ಮುದಿ ಕತ್ತೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡುವೆ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಅವನ ರೇಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ‘ನೀವು ಹೀಗೇ ಆಡ್ತಾ ಇರಿ; ನಾಳೆ ನಾನು ದೋಡ್ಪವಾದ ಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡ್ತಿನಿ ಗೊತ್ತು..’ ಎಂದಿದ್ದು. ‘ಏನು ಮಾಡ್ತಿಯೋ; ಹೇಳಿಲ್ಲಾ.. ನಿನಿಗೆ ತಾನೆ ತುಟಿ ಮೇಲೆ ಕಪ್ಪ ಬಣ್ಣ ಬಂದದೆ. ಮಿನೆ ಬರಲು ಇನ್ನೂ ತಂಬಾ ದಿನಗಳು ಬೇಕು... ಹೇಳಿಲ್ಲಾ; ಏನು ಮಾಡ್ತಿಯೋ... ಹತ್ತಿರ ಬಾರೋ ನಿನ್ನ ಚಡ್ಡಿ ಕಟ್ಟೆಕೊಡ್ಡಿನಿ’ ಎಂದು ಅವನ ಕಿರಿ ಅತ್ಯೇ ಓಡಾಡಿಸಿ ಮೂರೆಗೆ ಹಾಕಿ ಚಕ್ಕಳಗುಳಿ ಅಡಿಸಿದ್ದಿಂತು. ಬಿಡಿಸಿಹೊಂಡು ಬಾಗಿಲತ್ತ ಅಂಚೆ ನಿಂತು ಅವರತ್ತ ನೋಡಿ.. ‘ನಿಮ್ಮ ಮಾಲವರನ್ನು ಮಾಡುವೆ ಮಾಡ್ತೋತ್ತಿನೀ’ ಎಂದು ಓಡಿ ಹೋಗಿದ್ದು. ಅವರು ಅಹಂಕಾ ಎಂದು ಬೀದಿಯೆ ಮೋಳಗುವಂತೆ ನಕ್ಕಿದ್ದರು. ಕಾಲ ಬೆರಬಿರನೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ, ಹಿಂದೆ ಬೀದವರತ್ತ ನೋಡದೆ ಹೋರಬು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಎಂಡಗುಡುಕ ಅವರಪ್ಪ ದೆವಗಿಳನ್ನು ಸ್ಥಗಿತ್ತೇ ಕರೆದೊಯ್ಯುವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎತ್ತರದ ಎಂದದ ಮರ ಏರಿ ಕುಡಿದು ಬೀದ್ದು ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದು. ಯಾವ ಒಂದು ದೆವ್ವಪೂ ಸಂತಾಪ ಸಭೆಗೆ ಬಂದಿರಲ್ಲ. ಜನ ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ಹಿಶಾಚಿಗಳಂತಾಗಿ ಭೂತ ಪ್ರೇತಗಳ ಅತ್ಯ

ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಒಳೆಯವರು ಯಾರು ಕೆಟ್ಟವರು ಯಾರು; ದೇವರು ಯಾರು ಸೈತಾನ ಯಾರು ಎಂಬ ವ್ಯಾಸವೇ ಅಲ್ಲಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಅಂತೂ ದುಷ್ಪರು ಬಿಂಬಿಸಿದ್ದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಸೂರ್ಯಾರು ಬಲೆಗೆ ಅತ್ಯೆಯರನ್ನು ಕೆಡವಿದ್ದರು. ಏನೋ ಆಗುತ್ತಿದೆ ಎನಿಸಿತ್ತು ಅವನಿಗೆ. ಅತ್ಯೆಯರೇ ನಿಂತೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಿರಿ ಎಂದು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಬಾರಿಸಿ ಶಾಲೆ ಕಲಿತು ದೊಡ್ಡ ಸಾಹೇಬ ಆಗಿ ಕಾರಲ್ಲಿ ಬಾ... ಆಗ ನಮಗೆ ನೀನೇ ಗಂಡ ಮಿಂಡ ಎಲ್ಲ ಎಂದು ಕಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಉಲರ ಪಕ್ತದಲ್ಲಿ ಸೂನಗಳ್ಳಿ ಸಂತೆ ನಡಯಿತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಸಂತೆಯನ್ನೇ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೇಲದಲ ದಿನಗಳ ದಂಧಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕೆಲವೇಂಷೆ ವಾರಗಟ್ಟಲೆ ನಾಪತ್ತೆಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಅತ್ಯೆಯರ ದಾರಿ ಕಾಡು ಯೋಸಿಹೊಗುತ್ತಿದ್ದು. ಸಿಟ್ಟಾಗಿ; ಇನ್ನು ಈ ಅತ್ಯೆಯರು ಬಂದರೂ ಮಾತಾಡಿಸಬಾರದು ಎಂದು ಕಣ್ಣಿರ ಬಣ್ಣಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಅತ್ಯೆಯರ ಮನೆಯ ಕೋಳಿಗಳು ಅಲ್ಲೇ ಹಿತುಲ ಬೇಲೀ ಮೇಚೆ ಮೇಲೆ ಕೂತು ದಿನಗಳೆಯುವುದ ನೋಡಲಾರದೆ ಶಾಲೆಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದು. ಅತ್ಯೆಯರು ಎಂದೋ ಬಂದು ಹೋರಬು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸೂನಗಳ್ಳಿ ಸಂತೆಗೂ ಹೋಗಿ ಹುಡುಕಿದ್ದು. ಅವರು ಆ ನೆಲೆಯ ಬಿಟ್ಟ ಪೇಟೆಯ ಗಿರಾಕಿಗಳ್ತೆ ವಾಲಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ